

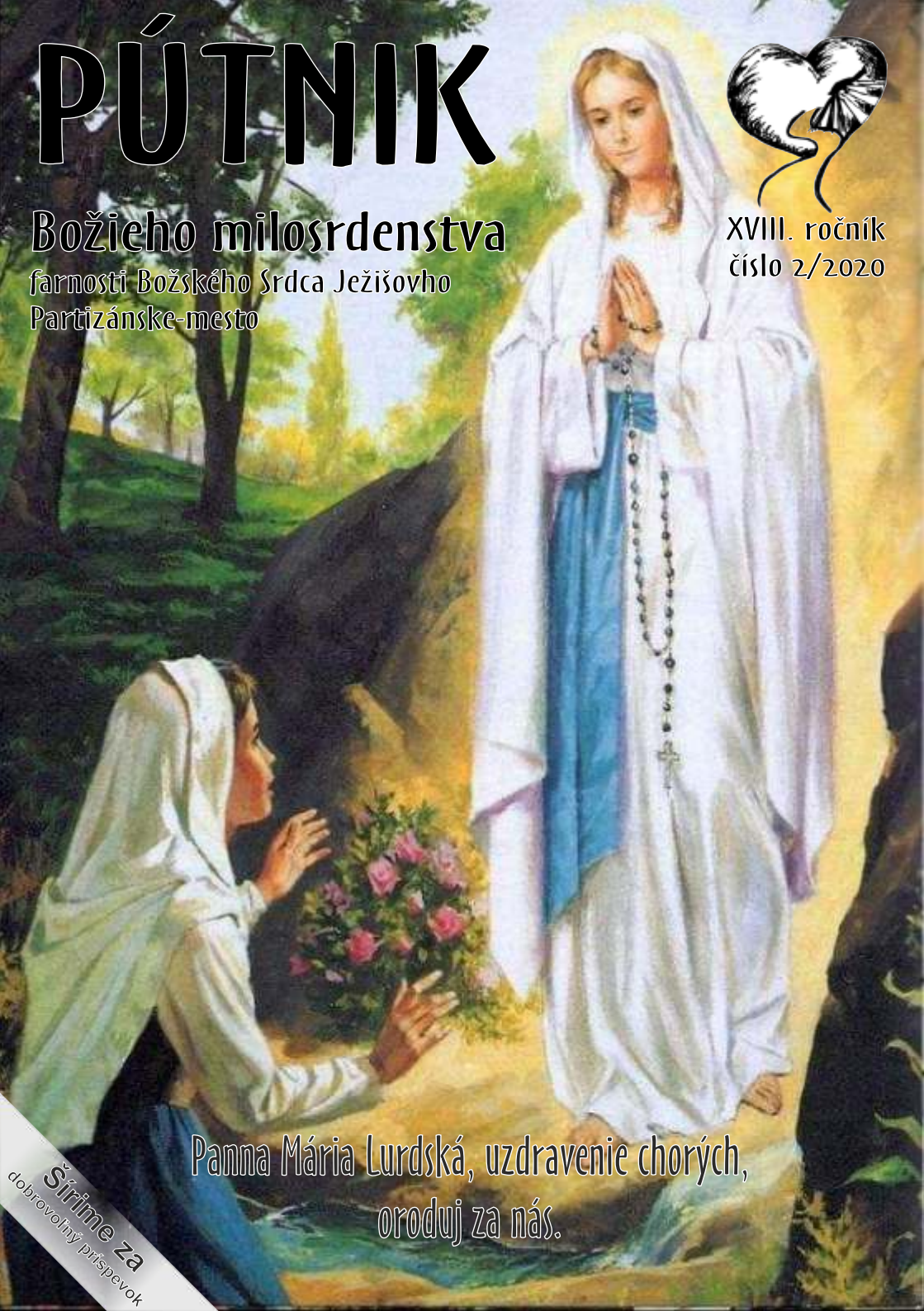
PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XVIII. ročník
číslo 2/2020

Panna Mária Lurdská, uzdravenie chorých,
oroduj za nás.

Šírieme za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Choroba človeku pripomína, že život nie je v jeho moci
strana 3

Boli sme pri tom

Vianočné sviatky so spevokolom Pramienok
strana 4-5

Zaujalo nás

Homília pápeža Františka na sviatok Obetovania Pána
strana 6-7

Týka sa nás

Kresťanskí seniori na rozhraní dvoch rokov
strana 8-9

Zamyslenie

Môže byť Popolcová streda pekným dňom?
strana 9-10

Zaujalo nás

Vyšlo posolstvo na Svetový deň chorých: Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate
strana 11-12

Farská kronika

od 21.11.2019 do 20.1.2020

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatosťou krstu začlenili:

Zoe Holéniová
Sebastián Gerbel
Lucas Cigánik
Denis Kollár
Marcela Evelin Kotlárová

Róbert Jakal
Simona Rácová
Adela Kurtulíková

Natália Ducká
Tobias Kostolný
Matej Šiška
Adela Fáziková
Giovani Lakatoš
Karolína Galbavá, Lujza Preťová
Eliška Némethová Preťová

S nádejou na večný život sme odprevadili:

August Kadnár, 86 r.
Eva Dunková, 72 r.
Anton Pavlík, 38 r.
Eva Bilasová, 74 r.
Anna Kopuncová, 81 r.
Jozefína Jančichová, 64 r.
Gabriela Peroutková, 75 r.

Sviatosť manželstva prijali:

Marcel Palo a Vlasta Kotlárová

Popolcová streda -

Začiatok 40-dňového pôstu

Na Popolcovú stredu je prísny pôst a zdržovanie sa od mäsitého pokrmu (v tento deň sa nenahradzuje zdržovanie mäsitého pokrmu iným skutkom kajúcnosti). Zákon zdržiavať sa mäsitého pokrmu viaže tých, ktorí dovŕšili 14. rok života a zaväzuje všetkých plnoletých až do 60. roku života. Aj tí, ktorí pre maloletosť nie sú viazaní, majú byť vychovávaní k pravému zmyslu pokánia. V dňoch pokánia sa majú veriaci zvláštnym spôsobom venovať modlitbe, konať skutky nábožnosti a dobročinnnej lásky, majú sa zapierať vernejším plnením svojich povinností a najmä zachovávaním pôstu a zdržiavania sa mäsa. Pri sv. omši budeme prijímať popol na znak pokánia a rozhodnutia meniť svoje zmýšľanie podľa Kristovho zmýšľania.

Liturgický kalendár

2.2. - Obetovanie Pána (Hromnice)
9.2. - 5. nedeľa v cezročnom období
16.2. - 6. nedeľa v cezročnom období
23.2. - 7. nedeľa v cezročnom období
26.2. - Popolcová streda

Choroba človeku pripomína, že život nie je v jeho moci

V utorok 11. februára si pripomíname 28. svetový deň chorých. Pri čítaní evanjelií nás zaujme veľkým počtom chorých, s ktorými sa Ježiš pri svojom pôsobení stretával. Vidíme, že Ježiš sa k potrebnému skláňa s pochopením a súcitom. Svoje poslanie vyjadruje slovami: „Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí“ (Mk 2,17) Jednotlivé uzdravenia následne zjavujú Božie kráľovstvo a prorokujú o čase, v ktorom „nikto z obyvateľov nepovie: „Som chorý.““ (Iz 33,24).

Ako vyzerá choroba vo svetle Biblie? Choroba je pre človeka výzvou, aby nanovo načúval, aby nanovo vnímal svoju situáciu a svoj životný príbeh. Na skutočnosť je potrebné sa pozrieť novými očami. Choroba človeku pripomína, že život nie je v jeho moci, že s ním nemôže nakladať, ako mu napadne. V chorobe človek dostal úlohu, aby dal svojmu utrpeniu zmysel. Choroba totiž sama od seba zmyslom nedisponuje, skôr sama búra zmysel a účel, ktorý človek vo svojom živote objavil.

To, čo je dnes z ľudského a duchovného hľadiska na chorobe asi najzávažnejšie, je jej zúženie na obyčajné technické zvládnutie problému. Technickému riešeniu

choroby hrozí, že zabudne uvažovať o chorom ako o trpiacej bytosti. Chorý je ale predovšetkým človekom, Božím dieťaťom, a nie iba nejakým „chorým“!

Jediná vec, ktorú môžeme ponúknuť, je byť chorému nablízku, byť s ním a zdieľať jeho slabosť a neschopnosť, prijať jeho spôsob prežívania danej situácie. Ježiš sám sa stotožňuje s chorým: „bol som chorý a navštívili ste ma“ (Mt 25,36). Ani v cirkvi

tak nie je možné pozerieť na chorého v čisto asistenčnej perspektíve, ale má byť prijímaný ako nositeľ dôležitého posolstva: je potrebné mu načúvať, učiť sa od neho v jeho slabosti.

Pre kresťana platí, že nemôže poznať cestu, ktorou by sa mohol vyhnúť bolesti, ale vie o ceste, ktorú môže prejsť spolu s Bohom. Boh nie je v temnotách neprítomný, je skrytý, takže keď ho nasledujeme, hľadáme ho a nachádzame ho nanovo.

Martin Mihál, kaplán

Vianočné sviatky so spevokolom Pramienok

Počas vianočných prázdnin sme sa nechceli doma nudiť, a tak sa nám podarilo zorganizovať niekoľko pekných akcií. Potešili sme veľa ľudí či už v kostoloch, alebo sme im doniesli radostnú zvesť do ich príbytkov. V posledný školský deň sme zavítali do školy v Hornej Vsi a odohrali príbeh narodenia Ježiša Krista. Nezabúdame však ani na deti v ďalekých krajinách, ktoré trpia hladom, smädом, žijú v chudobe a nemôžu sa vzdelávať. Preto sme sa aj my zapojili do projektu koledovania Dobrej noviny, aby sme radostnú zvesť z narodenia Pána Ježiša rozniesli dobrým ľuďom, ktorí sú štedrý a chcú sa aj z toho mála, čo dostanú z dôchodku, podeliť a prispieť chudobným. Naše kroky smerovali aj medzi starých a

chorých, ktorí strácajú sily a cítia sa osamelí v domovoch v našom meste, aby sme ich potešili a rozveselili, priniesli nádej z Kristovho narodenia. Mnohým sa rozjasnil úsmev na tvári a boli vďační, že sme prišli medzi nich. V našom kostole sme pre deti aj dospelých pripravili jasličkovú pobožnosť, aby sa tajomstvo Kristovho narodenia vo všetkých umocnilo a prinútilo zamyslieť sa nad pravými hodnotami nášho života. Do Nového roku sme vykročili koncertmi, ktorými sme si uctili narodenie Pána Ježiša, ale zároveň sme si chceli s pokorou vyprosiť hojnosť darov Božích milostí a požehnaní, ktoré sú tak veľmi potrebné k šíreniu evanjelia.

BOLI SME PRI TOM

Horná Ves - jasličková pobožnosť (20.12.2019)

Partizánske Kostol Božského Srdca Ježišovho Jasličková pobožnosť (25.12.2019)

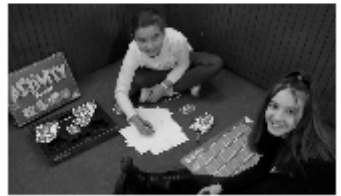
Koledovanie Dobrá novina – Partizánske-mesto (26.12.2019) - vykoledovaná suma 831 EUR, za príspevok aj vaše prijatie ĎAKUJEME!

Domov n. o. Nádražná ulica Partizánske Jasličková pobožnosť (30.12.2019)

*Partizánske Kostol Božského Srdca Ježišovho
Novoročný koncert (1.1.2020)*

*Vianočné posedenie spevokolu Pramiенок
(odmena pre deti a mladých za celý rok)*

*Centrum sociálnych služieb Škultétyho ulica
Partizánske - Koncert (3.1.2020)*

Na záver sa ako vedúci spevokolu chceme poďakovať nášmu Pánu Bohu, že nám celému spevokolu dáva zdravie, silu a svoje požehnanie. Naším deťom a mladým za ich obetu - za ich voľný čas, ktorý trávia či už na nácvikoch, na sv. omšiach, alebo rôznych iných aktivitách. Ďakujem aj ich rodičom za pomoc, za to, že aj v nich mám podporu pri vedení detí - za ich trpezlivosť a spoluprácu. Ďakujem v mene celého spevokolu všetkým, ktorí nás podporujú povzbudivým slovom alebo finančným darom a všetkým, ktorí ocenia našu snahu. Prijmite od nás tento vínš:

*Farský kostol Narodenia Panny Márie Malé Kršteňany
Novoročný koncert 5.1.2020*

*Ak máte byť v roku chorí,
nech ste chorí chorobným optimizmom.
Ak máte byť slabí, nech ste slabí
odoprieť deťom splniť ich túžby.
Ak máte byť unavení, nech ste unavení
z dobre vykonanej práce.
Ak máte byť nenásytní, nech ste nenásytní
láskou, ktorú budete rozdávať.
Ak máte v roku niečo stratiť,
nech je to zlá nálada.
Ak máte niečo zabudnúť,
nech sú to starosti.
Ak máte niečo zničiť, nech sú to spomienky,
ktoré vás trápia.
Ak máte zostarnúť, nech je to s pocitom
šťastia, že svoj život žijete naplno.*

Mgr. Milan Turek
vedúci spevokolu Pramiенок

BOLI SME PRI TOM

Homília pápeža Františka na sviatok Obetovania Pána

(Vatikán 2. februára 2017)

Zároveň Cirkev v tento deň slávi aj Svetový deň zasväteného života.

Keď Ježišovi rodičia prinášajú Dieťa, aby splnili nariadenia zákona, Simeon, «z vnuknutia Ducha» (Lk 2,27), vzal do náručia Dieťa a začal pieseň požehnanja a chvály: «Lebo moje oči uvideli tvoju spásu, ktorú si pripravil pred tvárou všetkých národov: svetlo na osvietenie pohanov a slávu Izraela, tvojho ľudu» (Lk 2,30-32). Simeon mohol nielen vidieť, ale mal tiež privilégium objať túžobnú nádej, a to ho vedie k radostnému jasotu. Jeho srdce sa raduje, lebo Boh prebýva uprostred svojho ľudu; vníma, že je telom jeho tela. Dnešná liturgia nám hovorí, že skrze tento obrad, štyridsať dní po narodení, «sa Pán Ježiš teda podrobil predpisom zákona, ale predovšetkým sa chcel stretnúť so svojím ľudom, ktorý ho s vierou očakával» (Rímsky misál, 2. februára, Požehnanie sviec a procesia). Stretnutie Boha so svojím ľudom vyvoláva radosť a obnovuje nádej. Simeonov spev je spevom veriaceho človeka, ktorý na koniec svojich dní môže dosvedčiť: je to pravda, nádej v Boha nikdy nesklame (porov. Rim 5,5), On neklame. Simeon a Anna, v starobe, sú schopní novej plodnosti, a dosvedčujú to spievaním: život stojí za to žiť s nádejou, lebo Pán dodržiava svoj prísľub; a následne to bude samotný Ježiš, ktorý vysvetlí tento prísľub v synagóge v Nazarete: chorí, väzni, tí, ktorí sú opustení, chudobní, starí, hriešnici sú tiež pozvaní zanôtiť tú istú pieseň nádeje. Ježiš je s nimi, je s nami (porov. Lk 4,18-19). Tento spev nádeje sme dostali do dedičstva od našich otcov. Oni nás viedli do tejto ‚dynamiky‘. V ich tvárach, v ich životoch, v ich každodennom a ustavičnom nasadení sme mohli vidieť, ako sa táto chvála stala telom. Sme dedičmi snov našich otcov, dedičmi nádeje, ktorá nesklamala naše matky a našich otcov zakladateľov, našich starších bratov. Sme dedičmi našich starcov, ktorí mali

odvahu snívať; a tak ako oni, aj my chceme dnes spievať: Boh neklame, nádej v Neho nesklame. Boh prichádza v ústrety svojmu ľudu. A chceme spievať, prenikajúc do Joelovho prorocstva: «Potom vylejem svojho ducha na každé telo a budú prorokovať vaši synovia i vaše dcéry; vaši starci budú mávať sny a vaši mládenci budú mať videnia» (3,1). Pomohlo by nám prijať sen našich otcov, aby sme mohli dnes prorokovať a nanovo objaviť to, čo už raz zapálilo naše srdce. Sen a prorocstvo súčasne. Pamätať na to, ako snívali naši starci, naši otcovia a matky a odvaha, aby sme prorocky niesli vpred tento sen.

Tento postoj nás urobí plodnými, ale predovšetkým nás ochráni pred pokušením, ktoré môže urobiť náš zasvätený život sterilným: pokušením prežiť. Je to zlo, ktoré sa môže pomaly usadiť v našom vnútri, v lone našich komunít. Postoj prežívania spôsobuje, že sa stávame spiatočnickymi, ustráchanými a pomaly, potichu nás uzatvára v našich domoch a schémach. Uvrhuje nás do minulosti, k oslavným gestám, ktoré však patria minulosti, namiesto toho, aby v nás vzbudzoval prorockú kreativitu zrodenú zo snov našich zakladateľov. Hľadá skratky, aby utiekol pred výzvami, ktoré dnes klopú na naše brány. Psychológia prežívania berie silu našim charizmám, pretože nás vedie k tomu, že si ich skrotíme, budú na dosah ruky, ale zbavené tej kreatívnej sily, ktorá ich vytvorila. Výsledkom je, že chceme chrániť priestory, budovy či štruktúry viac než spustiť nové procesy. Kvôli pokušeniu prežívania zabúdame na milosť, robí z nás profíkov posvätna, ale nie otcov, matky alebo bratov nádeje, ktorú sme boli povolani ohlasovať. Táto atmosféra prežívania vysušuje srdce našich starcov oberajúc ich o schopnosť snívať a týmto spôsobom sterilizuje prorocstvo, ktoré sú mladší povolani ohlasovať

a realizovať. Jednoducho, pokušenie prežívania premieňa na nebezpečenstvo, ohrozenie, tragédiu to, čo nám Pán predstavuje ako príležitosť k misii. Tento postoj nie je vlastný len zasvätenému životu, ale osobitným spôsobom sme pozvaní chrániť sa pred tým, aby sme do neho upadli.

Vráťme sa k evanjelióvemu úryvku a znova kontemplujme scénu. To, čo vyvolalo u Simeona a Anny chválospev, určite nebolo pozeranie na seba samých, analyzovanie a kontrolovanie osobnej situácie. Nebolo to uzatvorenie sa zo strachu, že sa im môže prihodiť niečo zlé. Chválospev vzbudila nádej, tá nádej, ktorá ich živila v starobe. Videli, že táto nádej sa naplňovala v stretnutí s Ježišom. Keď Mária vložila do Simeonovej náruče Syna

prísľubenia, starec začína spievať o svojich snoch. Keď postaví Ježiša doprostred svojho ľudu, ten nachádza radosť. Áno, iba to nám môže navrátiť radosť a nádej, iba to nás zachráni pred tým, aby sme žili v postoji prežívania.

Iba toto urobí plodným náš život a udrží živým naše srdce. Postaviť Ježiša tam, kde má byť: doprostred svojho ľudu.

Misia - v súlade s každou partikulárnou charizmou - je tá, ktorá nám pripomína, že sme boli pozvaní byť kvasom tejto konkrétnej masy. Samozrejme, môže existovať aj lepšia „múka“, ale Pán nás pozval, aby sme prekvasovali tu a teraz spolu s výzvami, ktoré prichádzajú. Nie s defenzívnym postojom, nie s postojom strachu, ktorý nami lýbe, ale s rukami na pluhu a snahou nechať rást mnohokrát zasiat zrnko uprostred kúkoľa. Postaviť Ježiša doprostred svojho ľudu znamená mať kontemplatívne srdce, schopné rozpoznať, ako Boh kráča po uliciach našich miest, našich krajín, našich štvrtí. Postaviť

Ježiša doprostred svojho ľudu znamená zobrať na seba a chcieť niesť kríž našich bratov. Znamená to chcieť sa dotknúť Ježišových rán v ranách sveta, ktorý je zranený a túži, prosí o oživenie.

Postaviť sa s Ježišom doprostred jeho ľudu! Nie ako aktivisti viery, ale ako muži a ženy, ktorým je neustále odpustené, muži a ženy pomazaní krstom, aby sa podelili o toto pomazanie a Božiu útechu s ostatnými.

Postaviť sa s Ježišom doprostred jeho ľudu, pretože «cítíme výzvu objaviť a sprostredkovať tajomstvo spoločného života; schopnosť stretávať sa, objat sa, podprieť sa navzájom a byť účastnými na tomto trochu nesúrodnom prílive, ktorý sa môže premeniť na opravdivú skúsenosť bratstva, na karavánu

solidarity, na svätú púť. (...) Keby sme mohli kráčať po tejto ceste, bola by to dobrá vec, veľmi oživujúca, veľmi oslobodzujúca, vytvárajúca novú nádej! Vyjsť zo seba samých a pripojiť sa k druhým» (Evangeliu gaudium, 87) je

nielen dobrom, ale premieňa náš život a našu nádej na chválospev. Ale toto všetko môžeme uskutočniť iba vtedy, ak sa sny našich starcov stanú aj našimi snami a premeníme ich na proroctvo.

Sprevádzajme Ježiša na stretnutie s jeho ľuďom, aby bol uprostred svojho ľudu, a to nie so sťažovaním si alebo strachom toho, kto zabudol prorokovať, pretože nezobral na seba sny svojich otcov, ale vo chvále a v pokoji. Nie v nepokoji, ale v trpezlivosti toho, kto dôveruje Duchu, Pánovi snov a proroctva. A tak sa podelíme o to, čo nám patrí: o spev, ktorý sa rodí z nádeje.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)

krátené, prevzaté

www.archivioradiovicana.va/storico/2017

Kresťanskí seniori na rozhraní dvoch rokov

Drahí bratia a sestry, máme za sebou ďalší rok v živote nášho klubu. Rok 2019 sme zakončili už spomínanou výstavou betlehemov a v sobotu 28.12.2019 sme rok zavŕšili posledným bodom nášho minuloročného programu posedením v reštaurácii ULITA. Stretnutie sme okrem iného využili na poďakovanie Pánu Bohu za

uplynulý rok a poprosili sme ho o potrebné milosti, ktoré budeme potrebovať nielen v našom klube, ale aj v našich rodinách, či v našej farnosti. Do tanca a na počúvanie nám zahral a zaspieval Milanko Turek, ktorý prispel k dôstojnej rozlúčke so starým rokom. Slušne sme sa zabavili, a tak zavŕšili minulý rok.

Nový rok 2020 sme po prežití narodenia nášho Spasiteľa v betlehemskej maštaľke privítali na prvom stretnutí v novom roku vo štvrtok 2.1., kde sme si vzájomne popriali požehnaný nový rok a poprosili v modlitbe

nášho nebeského Otca o požehnanie v novom roku. Privítali sme a pogratalovali aj našim členom, ktorí v decembri 2019 oslávili svoje životné jubileá. Od tohto stretnutia pracujeme na príprave výročného členského zhromaždenia, ktoré bude v utorok 11.2.2020 v spoločenskej miestnosti Strednej odbornej školy J. A. Baťu. Pripravujeme tiež program a rozpočet klubu na celý tento rok. Inventarizačná komisia na svojom zasadnutí zrekapitulovala inventár, ktorý má klub vo svojej evidencii. Vyzývam všetkých členov klubu, aby sa výročného zhromaždenia v čo najväčšom počte zúčastnili, aj keď každý člen dostane pozvánku na zhromaždenie v dostatočnom predstihu.

V nedeľu 12.1. sa traja z nášho klubu na pozvanie predstaviteľov klubu združenia kresťanských seniorov vo V. Bieliciach zúčastnili na výročnom členskom zhromaždení, kde pán Beňuška, predseda klubu, a pani Ščúryová, ich hospodárka, zrekapitulovali činnosť klubu za minulý rok.

Naším členom dávam do pozornosti, v pondelok 3.2.2020 bude vo veľkej zasadačke MsÚo 13.00 hod. stretnutie s kandidátmi na poslancov za KDĽH páni Ondrejom Tunegom, Mariánom Laukom a príde aj náš predseda, pán Peter Mach. Páni predstavia svoj program, ktorý sa bude

týkať života starších ľudí, seniorov, dôchodcov. Stretnutia sa môžu zúčastniť aj nečlenovia nášho klubu, ktorí sú v dôchodkovom či seniorskom veku.

Drahí bratia a sestry, chcem z tohto miesta poďakovať všetkým, ktorí nám v minulom roku akokoľvek pomáhali pri akciách nášho klubu, nech im to Pán Boh mnohonásobne odplatí. Zvlášť chcem poďakovať našim duchovným otcom, pánu

dekanovi a pánu kaplánovi, za ich ochotu a pomoc pri našej činnosti.

Na záver by som chcel srdečne popriať požehnaný tento rok. Nech každého z nás vedie Božia ruka po cestách viery, nádeje a lásky!

Partizánske, 12.1.2020

Stanislav Husár

Predseda Klubu kresťanských seniorov

Partizánske-mesto

Nový rok s naším Pánom

Rôčik nový sa pomaly a isto rozbieha,
čo nás v ňom nového asi očakáva?

Za starým netreba sa vôbec obzerať,
pravdepodobne nebude v ňom veľkej slávy.

Ak chceme, aby rok ozaj dobrým bol,
buďme k sebe veľmi pozorní a láskaví.

Nespôsobujme si navzájom ani najmenší bôľ,
rozumom a dobrom sa nám viac darí.

Nech nám vo všetkom je vzorom Pán Ježiš,
vierou a láskou každá krivda sa napraví.

Správnym ukazovateľom nech nám je Kristov kríž,
tak zlo na svete nikdy nemôže panovať.

Keď budeme veriť a dúfať, zlo nezmôže nič,
ak sa vieme celý Pánu Ježišovi odovzdať,

Pán nás bude chrániť aj milovať!

4. január 2020

M. Veľšic

Môže byť Popolcová streda pekným dňom?

Názov Popolcovej stredy je odvodený od žehnania popola, ktorým sa v tento deň v katolíckych kostoloch označujú čelá veriacich so slovami: *Memento homo, quia pulvis es* - Pamätaj človeče, prach si a na prach sa obrátiš. Akoby Cirkev - čo sa jej napokon aj často vyčíta - chcela človeka obráť o jeho životný optimizmus, perspektívy i nádeje, ba i ľudskú dôstojnosť. Aký si úbohý, človeče! Si ako ten popol! Naozaj chce cirkevné učenie takto znížiť korunu tvorstva?

Naopak. Tento deň, hoci má príchut' smútku a nie je rovnaký ako predchádzajúci deň, je krásny v tom, že nám dáva možnosť uvedomiť si svoju veľkosť. Nebudem prismelý, keď poviem, že by sa Popolcová streda mala sláviť ako Medzinárodný deň ľudskej dôstojnosti. Posúďte sami: Keď slávny maliar Oskar Kokoschka robil portréty, ľudia boli pri pohľade na seba často zhrození. Nikdy sa nenazdali, že tak vyzerajú. Nikdy nevideli samých seba tak, ako ich videlo oko veľkého znalca ľudí, ktoré

sa nedalo ničím ovplyvniť.

I my často strkáme hlavu do piesku. Nasadzujeme si masku, pretože sa bojíme odkryť svoju pravú tvár. Žijeme tak, akoby náš život nemal cenu. Len aby sme prežili. A predsa, život každého z nás má nesmiernu hodnotu - predovšetkým v Božích očiach sme veľkí. Božia všemohúcnosť na mňa myslí. Boh ma miluje, volá ma svojím synom a svojou dcérou. Je to azda málo? Konvertita dr. Hynek hovorí: „Nie si samotná, moja duša. Ten, ktorý ťa urobil božskou, žije v tebe.“

Popolcová streda i nasledujúce dni sú pre nás veľkou príležitosťou strhnúť zo seba

masku, vyzliecť starého človeka a obliecť si nového. Nový človek je ten, ktorý sa nechá usmerňovať Božím Duchom až do posledných záchvevov svojej osobnosti. Teda je viac človekom, človekom lepším i krajším.

Viliam Judák: Pôstne a veľkonočné zamyslenia

zdroj: www.rkruskov.com

V rímskokatolíckom liturgickom kalendári je **Popolcová streda** prvým dňom pôstneho obdobia. Jej termín pripadá na 40. deň pred Veľkou nocou; do týchto 40 dní sa nepočítajú nedele, preto v praxi pripadá Popolcová streda na 47. deň pred Veľkonočnou nedeľou. Pre nepravidelný dátum Veľkej noci sa jej termín každý rok mení.

Názov dňa pochádza zo zvyku páliť palmy či bahniatka z Kvetnej nedele z minulého roka. Takto získaný popol sa

používa pri bohoslužbe Popolcovej stredy, kedy sú veriaci poznačení popolom na čelo; tento symbol sa vzťahuje na blízkovýchodnú tradíciu sypania si popola na hlavu na znamenie pokánia pred Bohom.

Poznačenie popolom je sprevádzané slovami: „Pamätaj, že si prach a na prach sa obrátiš.“, alebo „Kajajte sa a verte evanjeliu.“

Pre mnohých kresťanov predstavuje Popolcová streda pripomienku vlastnej konečnosti a cieľa či smerovania vlastného života, vyznačuje sa teda pokáním.

V katolíckej cirkvi je Popolcová streda dňom prísneho pôstu.

Odpustky v pôste

· K t o k o n á pobožnosť krížovej cesty pred riadne u s t a n o v e n ý m i zastaveniami, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky. Vyžaduje sa, aby sa pohyboval o d j e d n é h o

zastavenia k druhému a rozjímal o umučení a smrti Pána Ježiša. Ak sa koná pobožnosť verejne, stačí, ak sa pohybuje ten, čo vedie pobožnosť. Tí, čo sa pre vážnu prekážku nemôžu zúčastniť na krížovej ceste, môžu získať tie isté odpustky, a to čítaním a rozjímaním o umučení a smrti nášho Pána Ježiša aspoň nejaký čas, napr. štvrt hodiny.

· Veriaci, ktorý sa v piatok v pôstnom období pomodlí po prijímaní pred obrazom ukrižovaného Ježiša Krista modlitbu *Dobrý a preláskavý Ježišu*, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky.

Vyšlo posolstvo na Svetový deň chorých: Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate

K Svetovému dňu chorých, ktorý sa slávi 11. februára, v deň liturgickej spomienky Panny Márie Lurdskej, vydal Svätý Otec František aj tento rok svoje posolstvo. Jeho názov tvoria Ježišove slová: „Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.“ (Mt 11,28)

V Posolstve k 28. svetovému dňu chorých pápež František upriamuje pozornosť na Ježiša ako zdroj posily pre chorého človeka a vzor pre zdravotníckych pracovníkov, dobrovoľníkov i celú Cirkev. Zvlášť apeluje na zdravotníkov, aby sa v nijakom prípade nepodvolili praktikám eutanázie, asistovanej samovraždy a útokom proti životu.

„V niektorých prípadoch je pre vás výhrada vo svedomí nevyhnutnou voľbou, aby ste zostali verní svojomu „áno“ životu a ľudskej osobe,“ píše pápež lekárom a zdravotníckym pracovníkom. Vyzýva ich udržať si zmysel pre transcenciu a povzbudzuje ich k vysokej profesionalite ako najlepšiemu spôsobu služby napĺňania práva človeka na život.

Svoje posolstvo začína pápež František oslovením všetkých:

„Drahí bratia a sestry, Ježišove slová: **«Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním»**(Mt 11,28) poukazujú na tajomnú cestu milosti, ktorá sa zjavuje ľuďom jednoduchým a poskytuje odpočinok preťaženým a unaveným. Tieto slová sú výrazom solidarity Syna človeka, Ježiša Krista, s trpiacim a sužovaným ľudstvom. Koľko ľudí trpí na tele i na duchu! On volá všetkých, aby prišli k nemu: «Podťte ku mne!» a sľubuje im úľavu a posilu.”

„Ježiš hľadá na zranené ľudstvo. Má oči, ktoré vidia, ktoré si všímajú, pretože hľadajú do hĺbky... nikoho nevyučujú... Každého pozýva vstúpiť do jeho života a zakúsiť nežnosť. Prečo v sebe Ježiš Kristus prechováva tieto city?”- kladie si otázku pápež František:

„Pretože sa sám stal slabým, zakúšal ľudské utrpenie a dostal aj posilu od Otca. Skutočne, len ten, kto sám prežíva túto skúsenosť, dokáže potešiť druhého. Závažné formy utrpenia sú rozličné: nevyliciteľné a chronické choroby, duševné ochorenia, ochorenia vyžadujúce rehabilitáciu alebo paliatívnu starostlivosť, rôzne postihnutia, choroby detské i starecké...”

V takýchto okolnostiach sa neraz eviduje nedostatok ľudskosti, a preto sa žiada, aby prístup k pacientovi bol osobný, aby sa k liečbe pripojila aj starostlivosť, pre celostné uzdravenie človeka. V chorobe človek pociťuje ohrozenie nielen svojej fyzickej integrity, ale aj rozmeru vzťahového, intelektuálneho, emocionálneho a duchovného; preto okrem terapie očakáva podporu, starostlivosť, záujem... jedným slovom lásku. Navyše, popri chorom človeku je aj jeho rodina, ktorá trpí a tiež potrebuje potechu a blízkosť.”

Svätý Otec sa vo svojom posolstve ďalej obracia na jednotlivé skupiny zainteresovaných. **Oslovuje na prvom mieste samotných chorých:**

„Drahí chorí bratia a sestry, vaša choroba vás osobitným spôsobom stavia uprostred tých «unavených a preťažených», ktorí priťahujú Ježišov pohľad a jeho srdce. Odtiaľ prichádza svetlo do vašich chvíľ temnoty a

nádej do vašich neútech. (...) V takejto situácii celkom iste potrebujete miesto, kde sa dá načerpať nových síl. Cirkev chce byť vždy väčšia a vždy lepšie «hostincom» toho Dobrého Samaritána, ktorým je Kristus (porov. Lk 10,34), to znamená domom, kde možno nájsť jeho milosť, prejavujúcu sa v rodinnom vzťahu, pohostinnom prijatí a úľave.”

Po chorých sa ďalej pápež obracia na zdravotníckych pracovníkov:

„Drahí zdravotnícki pracovníci, každý diagnostický, preventívny, terapeutický, výskumný, liečebný či rehabilitačný zásah je zameraný na chorú osobu, kde substantívum „osoba“ má vždy prednosť pred adjektívom „chorá“. Nech je preto vaše konanie neustále nasmerované k dôstojnosti a životu človeka, bez akéhokoľvek ústupku voči činom s povahou eutanázie, asistovanej samovraždy alebo vyhasenia života, ani vtedy, keď je stav choroby nezvratný. Pri hraničnej situácii a aj možnom zlyhaní lekárskej vedy vzhľadom na stále problematickejšie klinické prípady a nepriaznivé diagnózy sa od vás žiada byť otvorenými pre transcendentný rozmer, ktorý vám môže ukázať plný zmysel vašej profesie. Pamätajte, že život je posvätný a patrí Bohu, preto je nenarušiteľný a nedotknuteľný (porov. Inštrukcia [Donum vitae](#), 5; Encyklika [Evangelium vitae](#), 29-53). Život treba prijímať, chrániť, vážiť si ho a slúžiť mu od jeho začiatku až po smrť: dožaduje sa toho rovnako rozum, ako aj viera v Boha, pôvodcu života. V niektorých prípadoch je pre vás výhrada vo svedomí nevyhnutnou voľbou, aby ste zostali verní svojmu „áno“ životu a ľudskej osobe. V

každom prípade vaša profesionalita, oduševňovaná kresťanskou láskou, bude najlepšou formou služby tomu opravdivému právu človeka, akým je právo na život. I vtedy, keď nebudete schopní vyliečiť, vždy budete môcť poskytnúť starostlivosť činmi a procedurami, ktoré chorému prinesú posilu a úľavu.“

Napokon sa Svätý Otec obracia vo svojom poslanstve na dobrovoľníkov:

„Zo srdca ďakujem dobrovoľníkom, ktorí sa venujú službe chorým, v nejednom prípade zachraňujúc nedostatky vo fungovaní systému a odzrkadľujúc skutkami láskavosti a blízkosti podobu Krista - Dobrého Samaritána.

Pápež František pri návšteve nemocnice v Bangladéši (2.12.2017)

Panne Márii, Uzdraveniu chorých, zverujem všetkých, ktorí nesú bremeno choroby, spolu s ich rodinami, ako aj všetkých zdravotníckych pracovníkov. Všetkých vrúčne uisťujem o svojej blízkosti v modlitbe a zo srdca udeľujem apoštolské požehnanie.“

Posolstvo s podpisom pápeža Františka nesie dátum 3. januára 2020, na Spomienku Najsvätejšieho mena Ježiš.

zdroj: www.vaticannews.va

Pôst

V tomto týždni sme vstúpili do pôstnej doby. Možno si kladieme otázku, prečo pôstna doba. Pôst sa obyčajne v našom podvedomí spája s potrebou čosi napraviť. Pôst sa predpisuje ako kúra pri rôznych ochoreniach. Ale prečo sa máme postiť my kresťania? Myslím, že práve tie čítania, ktoré sme dnes počuli, nám odhaľujú a odpovedajú na tieto otázky.

Prvé čítanie z knihy Genezis a druhé čítanie z listu sv. Pavla Rimanom nám odhaľujú, že to s naším svetom nie je v poriadku. V podstate každý súdny človek to vidí a uznáva. Hriech je čosi reálne. Čosi, na čo sme si síce zvykli, ale predsa uznávame, že nás aspoň vo svojich najhrubších prejavoch zaskočí. Aspoň keď sa bezprostredne týka našej osoby. Keď sme my tí, ktorí boli okradnutí, ohovorení, zneužití, vtedy plne chápeme, že je to zlo, ktoré by nemalo v tomto svete existovať. Zvykli sme si na to, že dvere sa pre istotu zatvárajú, že sa bicykel pred obchodom pre istotu zamyká. Nevieme si predstaviť takú kultúru, kde by sa dvere nezamykali a kde sa bicykle pred obchodom alebo dokonca pred kostolom nekradli. Zvykli sme si na zvláštnu kultúru, kde sa človeku zásadne neverí a kde sa vyžaduje potvrdenie na potvrdenie. Zvykli sme si na to, že dejiny ľudstva, tak ako sa ich učíme, sú dejinami vojen. Zvykli sme si na to, že v zásade každý myslí v prvom rade na seba. Sú to veci, ktoré nás znovu a znovu zraňujú a predsa si myslíme, že to ináč nie je možné. Musíme žiť vo svete, kde nemáme žiadnu istotu, či sa ráno zobudíme. Zvykli sme si na rôzne prírodné katastrofy, ktoré prevrátia na ruby všetko, čo sme vytvorili. Ak toto všetko spoznávame, ak aspoň vierou vidíme iný možný svet, Boží svet, prírodný svet, uvedomujeme si, že musíme čosi robiť

knáprave pomerov. Musíme robiť pokánie.

Prvé čítanie z knihy Genezis nám odhaľuje počiatok existencie problému. Starí cirkevní otcovia tvrdili, že úplne prvé zo všetkých Božích prikázaní bolo prikázanie pôstu. Človek dostal povolenie jesť zo všetkých stromov záhrady, okrem jedného. Prehrešil sa tým, že sa nepostil. Samozrejme, že nešlo o absolútny pôst, ale o príkaz zdržiavať sa ovocia stromu poznania dobra a zla. Sv. Bazil takto túto udalosť komentuje: „Pretože sme sa nepostili, boli sme vyhnaní z raja. Preto sa budeme postiť, aby sme znovu do raja vstúpili.“ Sv. Ján Zlatousta hovorí: „Pôst tela je pokrm pre dušu. Nie je možné, aby oheň horel vo vode. Nie je možné pokánie bez pôstu.“

Môžeme konštatovať, že Cirkev prevzala pôst zo židovskej náboženskej praxe. Židia poznali jeden pôstny deň v roku a to bolo na sviatok Jom Kippur - deň zmierenia. Tento bol záväzný pre všetkých, ale známkou zbožnosti bolo postiť sa dvakrát do týždňa a to v pondelok a vo štvrtok. Pri zvláštnych príležitostiach alebo v dobe núdze boli vyhlasované verejné pôstne dni. Židia chápali pôst ako úpenlivú prosbu k Bohu, ako znamenie toho, že to so svojou modlitbou myslia vážne, tiež ako výraz pokánia a snahu o zmier. V pôste vyznávali pred Bohom svoju hriešnosť a prosili o odpustenie a pomoc. Pôstom sa snažili vrátiť k Bohu.

Raná cirkev preberá tieto myšlienky, ale pôst praktizuje v iné dni, a to v stredu a v piatok, ako spomienku na Kristovo zatknutie a umučenie. V stredu a piatky a v pôstnej dobe sa jedlo len od 15,00 hod. V kláštoroch sa praktizovali ešte prísnejšie pôsty. Pôstom kresťania vyznávali, že tu spása ešte nie je tak, aby ňou boli úplne preniknutí. Pre

kresťanov boli pôstne dni dňami väčšej bdelosti pre Boha. Nazývali ich podľa vojenských hliadok „stationes“. Toto vojenské chápanie pôstnych dní nachádzame aj vo výroku pápeža Benedikta XIV., ktorý povedal: „Zachovávanie veľkého pôstu je záväzkom nášho duchovného vojska. Ním sa rozoznávame od nepriateľov kríža a Ježiša Krista. Ak sa on uvoľní, stane sa to na škodu Božej slávy, na potupu katolíckeho náboženstva, na záhubu kresťanských duší. A netreba pochybovať, že táto nedbanlivosť sa stane prameňom mnohých katastrof pre národy, mnohých pohrôm vo verejných záležitostiach a mnohých nešťastí pre jednotlivcov.“

Snáď najvýstižnejší výrok, ktorý zahŕňa všetky oblasti, kde pôst blahodarne pôsobí, pochádza od sv. Atanáza: „Pohliadni na to,

čo spôsobuje pôst! Uzdravuje choroby, vysušuje prekypujúce telesné šťavy, zaháňa z l ý c h d u c h o v, zaplašuje zvrátené myšlienky, dodáva mysli väčšiu jasnosť,

očisťuje srdce, posväcuje telo a postupne človeka privádza pred Boží trón. Veľkou silou je pôst a vedie človeka k veľkým úspechom.“ Sv. Atanáž sa nezastavuje iba pri čisto telesných účinkoch pôstu, ale tvrdí, že pôst zaháňa zlých duchov, odháňa zvrátené myšlienky a dáva väčšiu jasnosť ducha. Pôst posväcuje telo a ono sa stáva priestupným pre Božieho Ducha. Človek patrí Bohu nielen dušou, ale i telom. A ak sa chceme otvoriť Bohu, musíme začať telom. Ak chceme patriť Bohu, musíme to i telesne cítiť. Pôst posväcuje telo a postupne človeka vedie pred Boží trón.

Na inom mieste hovorí sv. Ján Zlatoústý: „Pôst tela je pokrm pre dušu!“ a sv. Peter Chryzológ: „Pôst je pokoj tela.“ Nepokoj

vzniká z nemiernosti a nadvlády pudov a vášní. Pôst ukážuže človeka, oslobodzuje ho od vlády vášní a obdaruje ho vnútorným mierom. Tento mier nie je ničím čisto duchovným. Je to i pokoj tela. Telo prichádza k svojmu pokoju tým, že nie je zaťažované nadmerným trávením a práve v dobe pôstu si môže urobiť poriadok samo v sebe. Aj podľa názorov moderných lekárov má aspoň občasný telesný pôst blahodarné účinky aj na telesné zdravie, hlavne pomáha pri rôznych kožných a zápalových chorobách, ale takisto pri reumatizme, artritíde a pri artérioskleróze. V pôste podľa cirkevných otcov ide o celého človeka. Telesný pôst musí byť sprevádzaný pôstom ducha, teda vnútorným obrátením sa k Slovu Božiemu, aby sme pochopili to, čo hovorí Ježiš v evanjeliu, že základom

ľudského života nie je pozemský chlieb, ale predovšetkým Slovo Živého Boha.

„Proti žiadosti tela je pôst, proti žiadosti očí almužna a proti p ý c h e ž i v o t a

modlitba.“ (sv. Augustín) „Pôst bohatých by sa mal stať pokrmom chudobných.“ (sv. Lev Veľký)

Možno si povieme: čo zmôže môj pôst proti zlobe celého sveta? Na počiatku svetovej skazy stojí jeden človek, hovorí sv. Pavol v liste Rimanom: „Ako skrze jedného človeka vstúpil do tohto sveta hriech a skrze hriech smrť... Teda ak previnenie jedného prinieslo všetkým ľuďom odsúdenie, tak spravodlivosť jedného priniesla všetkým ľuďom ospravedlnenie, ktoré dáva život.“ Toto je moc každého jedného. Môžeš začať od seba a predsa môžeš týmto nenápadným spôsobom zachrániť mnohých.

p. Bernardín

zdroj: www.frantiskani.sk

Viete, že...?

Saleziáni majú nového provinciála na Slovensku, dona Petra Timka, SDB (46).

Hlavný predstavený saleziánov, don Ángel Fernández Artime, vymenoval Petra Timka za provinciála 12. decembra na základe oboznámenia sa s mienkou slovenských saleziánov a po hlasovaní svojej rady. Provinciál je menovaný do svojho úradu na šesť rokov. Don Peter Timko, SDB má 46 rokov, pochádza z obce Sedlice neďaleko Prešova. Do saleziánskeho noviciátu vstúpil v roku 1992, za kňaza bol vysvätený 5.

mája 2001 v Žiline. Pôsobil v saleziánskych dielach v Námestove, v ponoviciáte v Žiline a od roku 2006 študoval spirituálnu teológiu v Ríme. V roku 2008 sa stal členom provinciálnej rady saleziánov na Slovensku a v lete 2009 nastúpil ako 36-ročný do úlohy magistra novicov v Poprade-Velkej, kde pôsobil až doteraz. Ako provinciál bude deviatym v histórii slovenskej provincie a druhým z generácie „ponovembrových“ saleziánov. V úrade vystrieda doterajšieho provinciála dona Jozefa Ižolda, ktorý viedol slovenskú provinciu saleziánov od júna 2014. „V prvom rade som pocítil strach, ale ten je ponorený do veľkej dôvery v Boha. To, čo ma presvedčilo, boli slová hlavného predstaveného saleziánov, keď mi oznamoval túto správu: ‚Don Bosco ti zveruje slovenskú provinciu.‘ Práve osobnosť dona Bosca bolo to čarovné pre mňa, pretože ho mám rád a bral som to ako úlohu od otca. S veľkou dôverou v jeho príhovor a v nebeského Otca sa tento strach snažím prekonať,“ uviedol Peter Timko vo videu pre saleziánsky webový portál.

zdroj: www.katolickenoviny.sk

Mladých na stretnutí Taizé bude tento rok hostiť Turín

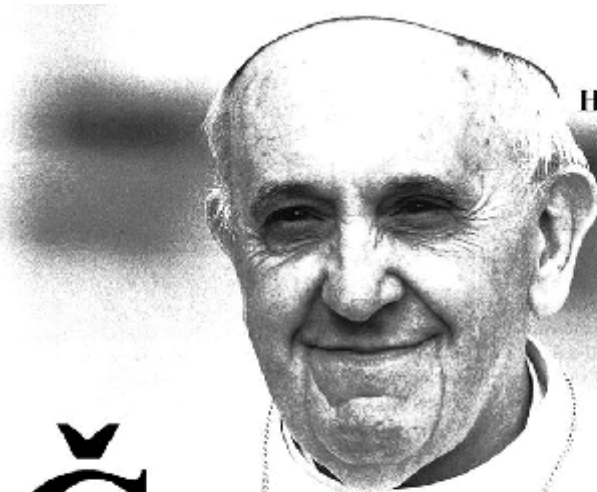
Turínsky arcibiskup Cesare Nosiglia v tlačovom komuniké označil ohlásenie Turína ako budúcej etapy „púte dôvery na zemi“ za veľmi dôležité potvrdenie silného puta Turínskej arcidiecézy s komunitou Taizé a ovocie dlhej cesty priateľstva. Ako uviedol, verí, že to bude plodná príležitosť zakúsiť spoločenstvo v Kristovom mene a Turín mladých prijme srdečne a s otvorenou náručou.

Arcibiskup Nosiglia tiež zdôraznil dlhú ekumenickú cestu, ktorú vykonali rôzne kresťanské vierovyznania na tomto území a zopakoval výzvu priora Komunity Taizé brata Aloisa zo stretnutia vo Vroclave: „Vždy na ceste, nikdy nie bez koreňov“.

V poradí už 43. európske novoročné stretnutie mladých sa v Turíne uskutoční od 28. decembra 2020 do 1. januára 2021 a pri tejto príležitosti bude vystavené verejnosti i Turínske plátno, čo bolo naposledy pri 200. výročí narodenia Dona Bosca od 19. - 24. júna 2015, kedy si ho uctil osobne i pápež František.

zdroj: www.radiovaticana.va

Fb:
Habemus Papam
- Sv. Otec
František

Čas strávený po boku chorého je svätý čas.

Pápež František

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20,

958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do

schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.